

စိုးမိုးစာပေ

ဖျား ဆိုး - - ချစ်သူ

Digital Art: Idea Kyaw
&
Wai Yan

အခန်း (၁)

သို့ . . .

ချစ်သူ

စာလုံးကလေးတွေက ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက်မဟုတ်ပေမယ့် အလွန်လှ၏

။

ဘဲဥပုံ ရှည်သွယ်သွယ်ခပ်ဝန်းဝန်းလေးမှာ အသတ်တွေ ရှေ့ထိုးတွေ နှင့် တစ်ချောင်းငင် နှစ် ချောင်းငင်တို့ မှာ ထောင့်မှန်ကျကျလေးတွေ ဆွဲ တင်ဆွဲပို့ထားပုံက ကဗျာဆန်သည် ။

မြင်တာနှင့် တစ်ခါတည်းမှတ်မိသွားစေနိုင်သော လက်ရေးမျိုးဖြစ် သော်လည်း မိန်းမဆန်တာ မျိုးလည်း မဟုတ်။

ဒီလက်ရေးမျိုး ဆင်တူအောင်ရေးနိုင်ဖို့ လွယ်ချင်လွယ်ကူလိမ့်မည်။ သူမကတော့ မြင်တာနှင့် သိနေသည် ။

ထို့ကြောင့် သို့ . . . ချစ်သူဟူသော လိပ်မူ၍ ရောက်လာသမျှ ကိုးစောင့်တိတိရှိပြီးဖြစ်သည့် စာ အားလုံးကို တစ်စောင်မှ မဖတ်ခဲ့ပါ။

ခေတ္တ - ဂျပန်ဟူသော တစ်နေရာမှ သူ့ထံသို့ မရောက်သော်လည်း စာတစ်စောင်ရောက်တိုင်း မဲ့ပြီးတစ်ခုကိုတော့ ရက်ရောစွာပို့ပေးခဲ့သည် ။

ဒီမှာ မင်းရဲ့ ချစ်သူမရှိဘူး၊ ခေါင်းစည်းမှားနေပြီဆိုတာ မသိနားမလ

ည်တဲ့ မင်းရဲ့ လက်ချောင်းတွေ ဘယ်လောက်ထိခွဲကောင်းနိုင်မှာ လဲ ...

ထိုစဉ် အလွန်နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းသော ရေမွှေးနံ့တစ်ချက်နှင့် တစ်ယောက်သောသူ၏ အရိပ်က သူမဘေးမှာ ရောက်လာသည်။ ။

စားပွဲပေါ်တွင် ထူထဲလှသည့် စာအုပ်ကြီးမှာ မှီလှဲထားသောကြောင့် ထောင့်ကျဉ်းပုံတစ်ခုကို ဖြစ်ပေါ်နေစေသော စာအိတ်ထူထူလေးက ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေးရှိနေပေမယ့် ယှဉ်လျက်ရပ်နေသူနှစ်ဦး ရှေ့မှာ တော့ မျက်စိမှတ်ပြ လျှာထုတ်ပြနှင့် ခုန်ဆွခုန်ဆွ လက်ယက်ခေါ်နေသလို မုန်းတီးစက်စုပ်ဖွယ်အတိ။

“ဒါဟာ ... ကိုးစောင်မြောက်ပဲ”

စကားသံကပြတ်တောက်၍ ဒေါသကို သွားကြားထဲမှာ အတင်းဖိကြိတ်ချိုးနှိမ်ထားရသလိုမျိုး ဖြစ်သည်။ ။

“ဒီအိမ်မှာ မိန်းမငါးယောက်ရှိတယ်။ ဒီစာကိုးစောင် ဘယ်သူ့ကိုပို့ပေးနေတာလဲဆိုတာ စာထဲ မှာ တော့ပါမှာ ပေါ့။ ငါတစ်ခုပဲသိချင်တယ် မရ၊ ငါတို့ လေးယောက်က မြတ်နိုးမြေဆိုတဲ့ သူ့ကို သုံး ယောက်လျာထားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းနှုတ်ခမ်းမှာ စွန်းထင်နေတဲ့ မဲ့ပြုံးကိုမြင်တိုင်း ငါတို့ လျာထားမိတဲ့ သူတွေ မှားနေပြီလို့ ငါတို့ ခံစားမိနေတယ်”

သူမက ပြောလက်စကားကိုရပ်ပစ်ကာ တောင့်တောင့်လေးငြိမ်သက်နေခဲ့သည့် မရ၏ နှာတံ ချွန်ကော့ကော့လေးထင်းနေသော ဘေးတစောင်းမျက်နှာလေးကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။ ။

တအောင့်ကြာမှ ရှေ့ကို ခြေတစ်လှမ်းတိုးပြီး စာကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ။

ပြီးတော့ မျက်နှာသာမကဘဲ တစ်ကိုယ်လုံး မရဘက်ကို လှည့်ရပ်လိုက်ပြီး ...

“မင်းပြောသလို ဒီမိန်းမတွေထဲမှာ ငါကအမေ၊ ငါကအစ်မ ပါပဲလို့ သတ်မှတ်တာမှန်ရင် မင်း ငါ့ကို အခုပြောစမ်းပါ။ သူ ဘယ်သူလဲ”

မရ မဖြေပါ။

မဖြေဘူးဆိုတာကိုလည်း သူမက ထပ်၍ မျှော်လင့်ပြီးဖြစ်ပုံနှင့် မေးခွန်းတွေ ဆက်တိုက်မေးတော့သည်။

“မင်း . . . ပထမဆုံးမှားခဲ့တာကို ငါခွင့်လွှတ်ပေးခဲ့တယ်။ အခု နောက်ထပ်မှားဦးမလို့ လား။”

“ဟိုသုံးယောက်ကိုတောင်မှ လက်ခံမပေးနိုင်တာ၊ သူပဲဆိုတာတွေ သွားရင် ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ပြီးခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေပါ ပေါင်းပြီး ပိုဆိုးသွားမယ်ဆိုတာတွေ အားလုံး မင်းသိပြီး မျှုသိပ်နေတာ မဟုတ်လား။”

“မရ . . . မင်း ပြောစမ်းပါ။ မင်း ဒီလောက် သတ္တိမနည်းဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်။ လုပ်ရဲရင်ခံရဲ ရတယ်ဆိုတာမျိုးက ကလေးလေးတွေကိုပြောပေးရတဲ့ အားပေးစကားပါ။ ခုမှ မင်း ဘာကိုကြောက် နေတာလဲ”

မရမျက်နှာသည် ရှာဖွေစက်တစ်ခုလို သူမထံသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း စောင်းငဲ့ကြည့်လာသည်။

စိန်ပွင့်လေးတွေလိုလက်ဖြာနေသော မျက်ဝန်းတို့ အထက်မှာ တစ်ချောင်းချင်းကျော့ပျံနေသည့် မျက်တောင်နက်တို့ ရှိနေပေမယ့် တစ်ချက်ကလေးမှ မျက်တောင်မခတ်။

“သတ္တိရှိတဲ့ လူတိုင်းဟာ ကြောက်တတ်လို့ တဲ့ မမမိုး၊ ခရီး ဘယ်လောက်ဝေးသလဲဆိုတာ ပြေး ကြည့်မှ သိတာ၊ ရှုံးဖူးတဲ့ သူမှ အနိုင်ရရှိခြင်းကို မြတ်နိုးတတ်တာ၊ လူတိုင်းမှာ ကျောသားရင်းသားဆိုတာရှိကြပါတယ်။ ကိုင်ပြရင် ကိုင်ပြထားတာကိုပဲ မြင်တတ်တဲ့ လူတိုင်း

ရဲ့ ရှေ့မှာ နောက်ကွယ်က တစ်စုံတစ်ခုက ပျောက်နေတတ်တယ်။ အဲဒါ
ဘာလဲဆိုတော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ပဲ”

မရ မျက်နှာပြန်လည့်၍ တည့်မတ်စွာရပ်နေသည်။ ။

“သိပ်တော်လွန်းတဲ့ သူမှာ လည်း ညံ့တာတစ်ခုတော့ရှိနေမှာ ပါ။ လူ
တိုင်းလူတိုင်းမှာ ကံကောင်း ခြင်းတွေချည်း မရတတ်ခဲ့တဲ့ လောကြီးထဲ
မှာ သတ္တိရှိတယ်ဆိုတဲ့ လူတွေ ကြောက်တတ်တယ်ဆိုတာ၊ မမမိုး လက်
ခံသင့်တယ်လို့ မရ ထင်တယ်”

မိုးအထက်က ငြိမ်သက်နေ၏။

သူ့နာမည်သည် မိုးအထက်ဖြစ်သော်လည်း အမြန်ခေါ်ရင်းနှင့် မိုးထ
ကိုပဲဖြစ်သွားခဲ့ပါ၏။

“မရ ကြောက်တတ်တယ် မမမိုး ဒါပေမဲ့ သူများ အပြစ်တင်မှာ ကို မ
ဟုတ်ဘူး ”

ပြော၍ မရက နှုတ်ခမ်းလေးတွန့်၏။

“ဒါလည်း လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုပေါ့။ မရလူတွေကိုမကြောက်တတ်
တာ မမမိုးသိပါတယ်။ ဆယ့် ခုနှစ်နှစ်သမီးဆိုတဲ့ အရွယ် ဟိုတစ်ချိန်က
ညှိသကျည်းတွေကို ဒလိမ့်တုံးနဲ့ လှိမ့်ခံရပြီး ထမင်းသုံးရက် အငတ်ခံခဲ့ရ
တဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ သွေးအစားလည်ပတ်နေခဲ့တဲ့ မရ ကိုယ်ထဲကသွေး
တွေ ရေခဲစက်ထဲ ရောက်သွားသလိုပါပဲ”

“မရ ငါသိချင်တာ အဲဒါတွေ မဟုတ်ဘူး ”

မရက ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။ ။

မိုးထက်ကလည်း မမှီတ်မသုန် ပြန်ကြည့်သည်။ ။

“မမမိုး ဒီစာ ဘယ်သူရေးသလဲဆိုတာကို သိချင်တာမဟုတ်လား၊ မမမိုး ဖွင့်ဖတ်လိုက်ပါ။ စာ တွေအားလုံးက မမမိုးလက်ထဲမှာ ပဲ”

“မလိုဘူး၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်သမျှ လေပြည်လေညှင်းကအစ ‘မာန်မာန’ တရားခံကိုသိရဖို့ ပဲ။ ငါးယောက်ထဲမှာ ဖြစ်နိုင်ချေအရှိဆုံးကမင်း၊ ယောက်ျားဆိုတဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်နဲ့ ထိစပ်ပတ်သက်ခဲ့တာလဲ မင်းပဲ။ ကျန်တဲ့ လေးယောက် ခေါင်းခါလိုက်တာနဲ့ မဟုတ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ငါယုံတယ်၊ မင်းကို မယုံဘူး”

“မရကလည်း ခေါင်းမခါပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဝန်ခံစရာလည်း မလိုဘူး မမမိုး၊ ဒါဘယ်သူစာဖြစ်ဖြစ် မရ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ မရ ရင်ထဲမှာ ဘာမှ မရှိဘူး”

“ဘာ”

မိုးထက် စူးစူးဝါးဝါးထအော်သည် ။

မရကိုယ်ကို သူမဘက်သို့ စွေခနဲပါအောင် ဆွဲလှည့်၏။

“မင်း . . . မင်းက ဒီစကားပြောရုံနဲ့ ပြီးသွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားလို့လား၊ ခေါင်းညိတ် ခေါင်းခါလူတိုင်းလုပ်တတ်တယ်၊ မဟုတ်ဘူး ဆိုတဲ့ စကား ပုခက်ထဲကကလေးလည်း ပြောတတ်တာပဲ၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ မင်းရင်ခွင်ထဲမှာ ရင်ငွေ့ပေးပြီး ယုယမြတ်နိုးခဲ့တဲ့ သူ၊ ဘယ်ယောက်ျားနဲ့ မှ မတူ အောင်ချောမွေ့ပြီး မာယာပရိယာယ်တွေနဲ့ ပြည့်သိပ်နေတဲ့ ယောက်ျား၊ မင်းက ရင်ထဲမှာ ဘာမှ မရှိဘူးလို့ ပြောရဲသလား”

“ချောတိုင်းချစ်တယ်ဆိုရင် မမမိုး သူ့ကို ချစ်သလား”

“ဘာ”

ဒုတိယအကြိမ် စူးခနဲ အသံထွက်မှာ ဖြန်းခနဲ ရိုက်ချလိုက်သံ ကျယ်

လောင်စွာထွက်ပေါ်လာခဲ့ ၏။

တင်ပါးထိရှည်၍ နဖူးမှ သိမ်းလှန်ထားသည့် အပြာရောင်ဘီးကုတ်လေး လွင့်ထွက်သွား၏။ မိုးထက်သည် ရိုက်ချပြီးသည် အထိ ဒေါသကမပြေ။

“ငါးယောက်ထဲမှာ ယောက်ျားတွေနဲ့ ပတ်သက်မှုရှိတာကမင်းပဲ၊ အားလုံးရဲ့ ဦးတည်ချက်တိုင်းက မင်း၊ ဒါပေမဲ့ ဖေသက်မောင်ရယ်၊ နေမောင်မောင်ရယ်၊ ကျော်ဒယရယ်၊ ဒီသုံးယောက်ဆိုရင် ငါခွင့်လွှတ်လို့ ရတယ်၊ မင်းပြောသလို မင်းရင်ထဲမှာ ဘာမှ မရှိဘူးဆိုတာကို ခေါင်းညိတ်ဖို့ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အဲဒီတစ်ယောက်ကို မယုံဘူး ညည်းဘဝပျက်ခံပြီး ချစ် . .”

“မချစ်ခဲ့ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ ရှိနေတယ်”

“မရှိဘူး”

“သူကရှိနေတယ်၊ အဲဒါ မင်းရှိနေလို့ ”

“တစ်ဆင့်ချင်းပဲရှင်းပါ၊ မမမိုး အဖြေကို ခုန်မတွက်ပါနဲ့ ”

“တွက်ရမယ် အဓိကအဖြေထွက်ဖို့ ပဲ ဒီစာကို မင်းဖွင့်လိုက်ပါ၊ သူဆိုတာသေချာတာနဲ့ ငါလုပ်စရာရှိတာ ငါလုပ်မယ်”

မရက ခေါင်းခါပစ်သည် ။

“မရနဲ့ မသက်ဆိုင်ဘူးလို့ ခံယူထားတဲ့ အတွက် မရမဖွင့်ဘူး၊ မမမိုးဖွင့်လိုက်လို့ တစ်ဘက် သတ်ကောက်ချက်ချမှုတွေနဲ့ ဒီတစ်ခါထပ်ပြီး အပြစ်ပေးမယ်ဆိုရင်လည်း မရ မခံနိုင်ဘူး၊ အဲဒါ မမမိုးကို အာခံတာ မဟုတ်

ဘူး မရ မမှားလို့ ”

“ဘာလို့ မမှားရမှာ လဲ၊ ဒါဟာ သူ့စာဆိုရင် သူဖြစ်နေခဲ့ရင် အစကတည်းက မင်းမှားခဲ့တာ၊ ခု လည်း မှားတာပဲ၊ နောက်မှားနိုင်အောင် အပြစ်ပေးတာကိုလည်း ခံရမှာ ပဲ၊ နောက်ထပ် ဆယ်စောင် မြောက်ဆိုတာ ငါလက်မခံနိုင်တော့ဘူး၊ မင်း . . . ခုဖွင့်ပါ”

“မဖွင့်ဘူး . . . မမမိုး”

“မင်း”

မိုးထက်၏ လက်တစ်ဖက် မြောက်တက်သွားပြန်သည် ။

နောက်ထပ်တစ်ချက်ကိုလည်း မရ ခံယူခဲ့ပါသည် ။

သို့သော် သူမမျက်ဝန်းလေးတွေမှာ လင်းလက်နေဆဲ။

မိုးထက်က နာကျင်သွားပြီဖြစ်သည့် သူမလက်ဖဝါးကို ပြန်၍ ထွေးဆုပ်ထား၍ ဒေါသကြောင့် ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေခြင်းကို ထိန်းကာ . . .

“မင်းကို သုံးရက်အချိန်ပေးမယ်၊ ဒီစာကို ငါမသိမ်းတော့ဘူး၊ သုံးရက်ပြည့်ရင် မင်းဖွင့်သည် ဖြစ်စေ၊ မဖွင့်သည် ဖြစ်စေ ငါ့ကို လာအပ်ပါ”

“ဘာပဲဖြစ်လာလာ မရက ပြစ်ဒဏ်ခံရမှာ ပဲ မဟုတ်လား”

“မင်းနားလည်း ထားရင် ပြီးတာပဲ”

မိုးထက် ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည် ။

မရ နေရာမှာ တင် ငြိမ်သက်စွာကျန်ခဲ့၏။

သူမနာမည်အစုံမှာ မင်းမရ ဖြစ်လေသည် ။

မိုးအထက် . . .

မင်းမရ . . .

အမြင့်စံ . . .

နန်းပန့်ခမ်း . . .

မေအာကာ . . .

သူမအပါအဝင် ငါးယောက်သောမျက်နှာများ တန်းစီပေါ်လာသည်။ ။
ထိုငါးယောက်တို့ နှင့် ပတ်သက်သောအရာများ သည် က . . .

*

အခန်း (၂)

မျက်ခုံးထူထူကြီးများကအဖျားနားကျမှ အထက်သို့အနည်းငယ် ကော့တက်နေကြ၏။ သိသာ ထင်ရှားစွာ ကော့ချွန်နေသော နှာတံက ပွယောင်းဖုထစ်မှုမရှိဘဲ ပိရိကျနသည့် နှုတ်ခမ်းများ နှင့် လိုက်ဖက်နေ၏။

ထိုမျက်နှာပိုင်ရှင်သည် ငယ်ရွယ်စဉ်ဘဝက အလွန်ချောမောမည့် ယောက်ျားဖြစ်ရမည်ဟု လူတိုင်း ကောက်နှုတ်ချက်ချကြမည်သာ။

ထိုလူကြီးသည် ဦးမောင်မောင်လွန်းဖြစ်ကာ မဟာသွေးဟု ကိုယ်တိုင် သတ်မှတ်ခဲ့ကြသော ‘မဟာစံအိမ်’ ကြီး၏ ဒုတိယမြောက်အရှင်သခင် မဒေါ်မမနန်းထိပ်၏ ဒုတိယမြောက်မောင်ငယ်။

အငယ်ဆုံးက ဒေါ်ဒေဝီနန်းထိပ်။

မောင်နှမသုံးယောက်သည် ရွှေလင်ပန်နှင့် အချင်းဆေး၍ ရွှေကျင်ခက်ပဝါနှင့် ထွေး မြပုခက်မှာ အိပ်စက်ခဲ့ကြရသည်။

မောင်နှမသုံးယောက်လုံး ချောချောလှလှတွေဖြစ်ကြပေမယ့် မျိုးဆက်သွေးကို အဓိကထား ကြသူများ ပီပီ အကြီးဆုံးမမကစ၍ အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ စပ်လိုက်တော့ သားသမီးမရနိုင်သည့်အဖြစ်ကို သိခဲ့ရသည်။

ထို့နောက် သုံးယောက်လုံးစစ်ကြည့်တော့ ဦးမောင်မောင်လွန်းတစ်ယောက်သာ မျိုးဆက် သွေးရဖို့ ရှိနေသည့် အဖြစ်ကို ကြေကွဲဖွယ်တွေ့ခဲ့ရ၏။

“ဒီလိုမျိုးတုံးတဲ့ ဘဝနဲ့ တော့ ယောက်ျားက ပြောပြ၊
ယောက္ခမကမကြည်နဲ့ အိမ်ထောင်သည် ဘဝကို မလိုချင်တော့ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . မောင်လေးကိုသာ မျိုးနွယ်တူချင်း လက်ဆက်
ပေးလိုက်ပါတော့၊ သမီးတို့ တူတွေ တူမတွေထိန်းရင်း ဒီအတိုင်းပဲ နေ
သွားတော့မယ်”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် အပျိုကြီးတွေဖြစ်ခဲ့ကြတာ ဦးမောင်မောင်လွန်း
ကို မိဘသဘောတူသည့် မျိုးနွယ်တူချင်း လက်ထပ်ပေးခဲ့၏။

တက္ကသိုလ်ရောက်နေပြီဖြစ်သည့် ဦးမောင်မောင်လွန်းက ငွေကိုရေ
လိုသုံးကာ ရည်းစားထား ခြင်းအလုပ်မှာ ပျော်မွေ့နေဆဲ အိမ်ထောင်ကျ
သွားခဲ့ပေမယ့် နေတာထိုင်တာက လူပျိုနဲ့ အိမ်ထောင်သည် ဘဝ ခြား
နားသွားသည် မရှိ။

မောင်မောင်လွန်းဆိုလျှင် ချောတာကော ထောတာကော
နာမည်ကြီးနေသည် ။

မိဘအလိုမလိုက်ပေမယ့် အစ်မနဲ့ ညီမက ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်ခွင့်ပေး
နေခဲ့ကြ၏။

“မေမေတို့ က ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ပျော်မလို့ ပဲရိုသေးတာတွေအားလုံး
ကို စုပုံမီးရှို့ပစ်လိုက်တာပဲ ကုန်ပြီ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး၊ ဒီထဲကနေပြီး နေ
တတ်အောင် ကြံဖန်လုပ်ယူနေရတာ”

ဒါ. . . သူ့လက်သုံးစကား ဖြစ်မိ၏။

“မောင်လေးရယ် . . . နင်ကလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ နည်းနည်းပါးပါး အ
နေအထိုင်ဆင်ခြင်ဦး၊ သီ ရိနဲ့ နေရီဆိုတာ တော်တော်ဆင်းရဲတယ်ဆို၊
ရှာလည်း ရှာတတ်ပါ့ဟယ်၊ လွန်လွန်ကျူးကျူးတွေ မဖြစ်စေနဲ့ နော်”

“ဒါကတော့ အချစ်ဆိုတာ ကန့်သတ်ထားလို့ ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ မမကြီးရာ”

“အချစ်ကအချစ် ညားလို့ ရတာ မရတာက သပ်သပ်၊ မင်းကို အဲဒီလို ဟာတွေနဲ့ ငြိစွန်းပြီး ရှင်း မရဖြစ်လာရင် တို့ တွေက ဘယ်လိုလုပ်ရှင်း ပေးမလဲ”

“ငွေရှိရင်ဖြစ်တယ်”

မောင်မောင်လွန်းက ရယ်ကျဲကျဲပြောရင်း အင်္ကျီလက်ခေါက်နေလျက် အခန်းပြင်ထွက်လာခဲ့ ၏။

“ဟင်”

အအေးဗန်းလေးကိုင်၍ ရပ်နေသည့် တမာခါးနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံလိုက်မိစဉ် သူ မျက်မှောင် ကုတ်သွား၏။

တမာခါးက ဖေဖေလူယုံကြီး ဦးဘညီ၏ သမီး။

အိုမာမာ ဘဏ္ဍာထိန်းအဆင့်ရှိသူမို့ ဦးဘညီကို အားလုံးက လူကြီးသူကြီးလို ဆက်ဆံအရေး ထားကြသည် ။

တမာခါးကိုလည်း အိမ်မှာ အလုပ်သမားလို မဆက်ဆံခဲ့ပါ။

သားအဘနှစ်ယောက်အတွက် သီးသန့်လုံးချင်းတိုက်ကလေးထဲမှာ နေစေသည် ။ အိမ်မှာ ဘယ်အချိန် ဘယ်အရေးဖြစ်ဖြစ်ခေါ်လျှင် ဦးဘညီ ရောက်လာမှ ပြီး၏။

တမာခါး ကျောင်းတက်နိုင်အောင်လည်း မေမေတို့ က ဂရုတစိုက် စီစဉ်ပေးသည် ။

ဒါပေမဲ့ တမာခါးက ကားပေးလည်း မစီး။

အဝတ်အစားပေးလည်း မယူ။

အဆောင်မှာ သွားနေပြီး ကျောင်းတက်သည် ။

ကျောင်းပိတ်မှ ပြန်လာသည် ။

ပြန်ရောက်သည့်အချိန် အိမ်မှာ တစ်ချက်မှ မငြိမ်ဘဲ ဝိုင်းကူလုပ်တတ်၏။

ဒါကို အားလုံးကကျေနပ်ကြသည် ။

တမာခါးကို ချစ်ကြပါသည် ။

သို့သော် သူမမျက်လုံးများကတော့ အမြဲတမ်း မာနရောင်များ နှင့် တလက်လက်ဖြာနေတတ်၏။

အများအားဖြင့် မြင်ရသမျှ သူမနှုတ်ခမ်းမှာ သွက်လက်ပေါ့ပါးစွာပြီးရယ်နေတာမျိုး မရှိ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ခြောက်သွေ့စွာတုံ့ပြန်ပြီးပြတတ်သလို မောင်မောင်လွန်းနှင့် ရင်ဆိုင်မိတိုင်း တင်းတင်းစေ့နေတတ်သည့် နှုတ်ခမ်းတို့ က အားနာရိုကျိုးရမှန်း မသိ။

ရင်ထဲမှာ ရှုတတစိတ်ကလေးပေါ်လာကာ မောင်မောင်လွန်း မရည်ရွယ်ပါဘဲနှင့် ခါးထောက် ပိတ်ရပ်ရင်း တမာခါးကို စူးစိုက်ကြည့်မိ၏။

ခပ်ညို့ညို့ ရိုးရိုးထမီအနီရဲရဲနှင့် သူတွဲခဲ့သမျှ မိန်းကလေးတွေထဲမှာ တစ်ခါမှ ဝတ်တာသုံးတာ မမြင်ဘူးခဲ့သော ဝါနုနုပုံတုံးတုံးဈေးပေါမည်မှန်းလည်း သိသာစေသည့် ပွတတအင်္ကျီကို ဝတ်ထား၏။

ကျောလယ်သာသာရှည်သော ဆံပင်နှစ်ဖက်ကိုခွဲ၍ ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ထားကာ ပါးပြင်ပေါ်မှာ ပါးကွက်ရှည်လေးနှစ်ဖက်နှင့် . . . ။

ပါးကွက်ကလေးတွေကို ဘီးကြောင်းကလေးတွေပေါ်အောင် ထပ်ခြစ်ထားပုံက ရယ်စရာပါ။ သက်သက် ကလေးကလား ငယ်မူပြန်ချင်တာ။

နဖူးပေါ်မှာ ဆံမြိတ်မချ ဆံစပ်မွှေးမထား။

ကကြီးပုံနဖူးမျိုးလည်း မဟုတ်ဘဲ ဆံပင်တွေကို အပြောင်သိမ်းယူထားသဖြင့် အနည်းငယ် ကျယ်ချင်သော နဖူးက မလှသည့်ဘက်သို့ ယွန်းချင်၏။

သို့သော် ကုလားမမျက်လုံးများ လို မျက်အိမ်လည်း ကျယ်ကာ မျက်ဝန်းတွေမှောင်လွဲလျက် အ တုတပ်ထားသလားထင်ရလောက်အောင် ရှည်လျားကော့နက်သော မျက်တောင်များကြောင့် သူမ မျက်နှာ လိုအပ်ချက်မှန်သမျှက ပျောက်ကွယ်နေ၏။

နှာတံပေါ်၍ နှုတ်ခမ်းလေးတွေကျတော့ ပါးလျနီရဲနေသဖြင့် မျက်ဝန်းစူးစူးနှင့် တမာခါးမျက် နှာလေးက လှပါ၏။

“ကိုကိုလေး ရှေ့ကဖယ်ပေးပါ”

“ဟင်”

ပြောပုံက တောင်းပန်သံဟု ထင်ရပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာ တော့ အမိန့်ပေးခံလိုက်ရသလိုယူဆကာ ဘေးကို ရွှေ့ပေးမလိုပြင်လိုက်မိသောခြေလှမ်းကို ပြန်ရုတ်သိမ်းလိုက်သည် ။

ပြဿနာရှာဖို့ နည်းလမ်းက ခေါင်းထဲ ချက်ချင်းရောက်လာ၏။

“မင်း . . . ဒီမှာ ရပ်ပြီး ဘာချောင်းနေတာလဲ”

“ကျွန်မ မမဒေဝီခိုင်းလို့ အအေးလာပို့တာပါ”

“ မဟုတ်ဘူး . . . မင်းရောက်နေတာ အတော်ကြာပြီ၊ ငါတို့

စကားပြောနေတာကို နားထောင် ဖို့ မဟုတ်ပေမယ့် နားထောင်လိုက်တယ် မဟုတ်လား။ မှန်မှန်ပြော”

အကြောက်အရွံ့မရှိသော မျက်ဝန်းများက သူ့ကို ရဲရဲတင်းတင်း ကြည့်လေ၏။

သူကလည်း ပြန်ကြည့်သည်။

တမာခါးမျက်ဝန်းများမှာ သူ့အပေါ် အထင်အမြင်သေးနေသော အ
ငွေ့အသက်တွေ တလူလူ လွင့်ပျံလာသလို ခံစားရ၏။

ဒီမျက်ဝန်းတွေက ကိုယ်ကသာကြည့်ရမှာ ။

ဒေါသစိတ်က ပုဒ်မမရှိဘဲ လက်ထိပ်တစ်ခုအဖြစ် မြင်ယောင်လာသ
ည် ။

တမာခါးကို သူမကျေနပ်ပါ။

သူမနှင့်ဆုံမိတိုင်း ထိုသို့ဖြစ်ရခြင်းကို သူငယ်ချင်းများ နှင့်ဆုံ၍ ပြောပြမိတော့...

“အဲဒါ အဓိပ္ပာယ်မရှိ ရန်လိုနေတာကွ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆီမှာ အဲဒီလိုအမှုအယာတွေ ဖြစ်နေရင် မစဉ်းစားနဲ့၊ သေချာပြီ”

“အလဲ”

“မင်းကို ချစ်နေလို့ ပေါ့”

သိသားပဲဆိုသောအတွေးနှင့် သူ မိန့်မိန့်ကြီးပြုံးမိသည် ။ ဒို့ပြင်
အကြောင်းမှ မရှိတာ။

မောင်မောင်လွန်းဆို နှစ်ခါမငြင်းနိုင်ကြသော မိန်းမလှလေးတွေထဲ

မှာ သူမမပါလျှင် ဘာမှို့လို့ လဲ။

“သခင်နဲ့ ကျွန် ဒီခေတ်မှာ တော့ အိမ်ရှင်နဲ့ အိမ်ဖော်တွေ၊ အဲဒီကတည်းက တစ်ဝက်ကသေချာပြီးသား၊ သူ မင်းကို သဘောကျနေတာ၊ မမှန်းဝံ့လိုမူပျက်နေတာ”

ယောက်ျားလေးချင်းဆုံတော့ လွတ်လပ်စွာပြောမိကြ၏။

မောင်မောင်လွန်းကတော့ . . .

သူအိမ်ထောင်ကျပြီး တစ်နှစ်ကျော်ကျော်မှာ သင်္ကြန်အတက်နေ့ ဖြစ်၏။

ထိုနေ့ကလျှောက်လည်ကြရင်း အပျော်လွန်ကြ၊ ဇယားရှုပ်ကြနှင့် သူနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသည့် တစ်ယောက်ထဲက အစ်ကိုဆိုသူနှစ်ယောက်နှင့် အပေါင်းပါတစ်သိုက်။ ရင်ဆိုင်မိကြတော့ အုပ်စုချင်းက မယှဉ်သာ။

မောင်မောင်လွန်းတို့ အားလုံး ခပ်ယိုင်ယိုင်။

သူတို့ မှာ က တုတ်တွေကိုယ်စီနှင့်။

“တိရစ္ဆာန်ကောင်။ မိန်းကလေးတွေကို ဘာမှတ်နေလဲ မသိဘူး၊ မင်းကို ဒီနေရာမှာ ပွဲချင်းပြီးပစ်ခဲ့ပြီးမှ ငါကြိုးစင်တက်မယ်”

ကြိမ်းဝါးပုံက ကြက်သီးထဖွယ် ဖြစ်၏။

လူရှင်း ကားရှင်းသောနေရာမှာ ဖြန့်ကျယ်ဝိုင်းထားခဲ့သည့် ရပ်ဝန်းက တဖြည်းဖြည်း ကျဉ်း မြောင်းလာ၏။

အုပ်စုထဲက သိပ်မမူးတာ နှစ်ယောက်သုံးယောက်ပဲရှိတော့သည်။

မောင်မောင်လွန်းကိုယ်တိုင် ခြေလှမ်းကမခိုင်ချင်။

ထိုစဉ် ပါးနားမှာ အေးခနဲဖြစ်သွားကာ မည်းခနဲမြောက်တက်သွား

သည့်တုတ်ချက်ကို မြင်လိုက်သဖြင့် သူ နောက်ဆုတ်ရှောင်လိုက်မိသည်

။

ဒါပေမဲ့ သွားပြီဆိုသောစိတ်နှင့် မျက်လုံးထဲမှာ မှောင်ကျသွားခဲ့သည်

။

“ကိုနောင် . . . ကိုနောင် မလုပ်ပါနဲ့ ”

အော်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည် ။

တမားခါးဆိုတာလည်း သိ၏။

မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်မိတော့ သူ အတော်ကိုအံ့ဩသွားခဲ့မိသည် ။

ဖြူဖြူမြင့်မြင့်လူရွယ်၏ လက်ထဲမှာ တုတ်ကိုင်ထားဆဲရှိသော်လည်း
တမားခါးက ထိုသူ့ခါးကို တင်းကျပ်စွာဖက်ထားသည် ။

မြှောက်ထားသည့်တုတ်က အပေါ်မှာ ဒီတိုင်းမြှောက်လျက်သား။

“ဘာဖြစ်လို့ ဝင်ပါတာလဲ တမား၊ ဒီကောင်သိပ်ယုတ်မာတာ၊
သူ့ကြောင့် ကိုယ့်ညီမလေ . . .”

ထိုလူ့အသံက ဆို့နှင့်အက်ကွဲသွားသလိုလို တုန်ယင်အက်ရှသွားပုံက
အတော့်ကို တုန်လှိုက် စွာခံစားနေရမှန်း သိသာစေ၏။

“ဟေ့ကောင် . . . မင်း . . . မင်း . . . သီရီကို နာမည်တော့
မှတ်မိဦးမှာ ပေါ့”

“မှတ်မိတယ်”

“တောက်”

သူပြန်ဖြေတော့ ထိုသူ တက်ခေါက်ကာ ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးပြန်သည် ။

“ကိုနောင် . . . ကိုနောင်ကို တမာတောင်းပန်ပါတယ်။ သူက တမာအလုပ်ရှင် ဒီနေရာမှာ တမာရှိနေရက်နဲ့ တမာချစ်သူက သူ့ကိုအနာတရလုပ်မယ့်အဖြစ်ဟာ ဘယ်လိုမှ မဖွယ်ရာဘူးကိုနောင်၊ တမာတောင်းပန်တာ၊ သူ့ကိုမထိခိုက်စေချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တမာအတွက်နဲ့ ကိုနောင်အတွက်ကို ပြောတာ၊ တုတ်ကိုချလိုက်ပါ”

တမာ တောင်းပန်နေသည် ။

တုတ်တွေအားလုံး စိုက်ကျသွား၏။

တက်ခေါက်သံများ ပါ အဆစ်ပါလေသည် ။

သူ တမာကို စူးစိုက်ကြည့်သည် ။

အရက်ရှိန်ကြောင့် ဝေရီနေသည့်အာရုံထဲတွင် တမာမျက်နှာအစား သူမဖက်တွယ်ထားသည့် ဟိုတစ်ယောက်ခါးမှာ ရစ်သိုင်းထားသော လက်အစုံက ပို၍ ပီပြင်နေ၏။

အသည်းထဲမှာ စွဲသွားသည် ။

နာကျည်းခါးသီးသွားသည် လား။ မေ့မူးစွဲလမ်းခဲ့သည် လား။

တမာခါး၏ အေးစက်စက်မျက်ဝန်းများကို သူ့အာရုံထဲက ဘယ်လိုမှ ဖျောက်မရတော့ပါ။ ထိုသူ ၏ တုတ်ကို ပြုတ်ကျစေခဲ့လျက် အားလုံးတုတ်များကို ဖယ်ရှားပေးခဲ့သော်လည်း တမာခါး၏ မျက် ဝန်းများ သည် သူ၏ မျက်နှာတစ်ကိုယ်လုံးထက်သို့ ဝေခန့် ဖြတ်သန်းသွားခဲ့၏။

သို့သော် အထင်မြင်သေးသော စွေစောင်းအေးခဲသည့် မျက်ဝန်းများ .

. . ။

နောက်ပိုင်းမှာ တမာခါးကိုတွေ့ဖို့ သူ ကြိုးစားတော့လေသည် ။

ဒါပေမဲ့ အဆောင်ကိုဝဲကြည့်တော့လည်း တွေ့ဖို့ မလွယ်။

အိမ်ပြန်လာတော့လည်း ကိုယ့်မှာ သားမယားနှင့်မို့ မလွတ်လပ်။

မမတို့ က တစ်မျိုး။

“မောင်မောင်ရယ် . . . မင်း မြနွယ်မှူးကို ဖုတ်လေတဲ့ ငဝ်ရှိတယ်လို့ ရောမှတ်ရဲ့ လားဟင်”

“အေးနော်၊ ကိုလေးက မိန်းမယူထားပြီး လူကအပြင်မှာ ချည်းပဲ”

အစ်မနဲ့ ညီမတွေက တစ်မျိုး။

“မောင်ရယ် . . . နွယ်မှူးကိုဂရုမစိုက်ရင်နေပါ၊ နွယ်မှူးသိက္ခာကျ အရှက်ရအောင်တော့ ဒီလို မနေပါနဲ့ ၊ နွယ်မှူးဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက် ကို သာယာပျော်မွေ့အောင်စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်မဖြစ်ရ တော့ဘူးဆိုရင်တောင် မောင်နဲ့ နွယ်မှူးတို့ ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို ချည်နှောင်စရာ ကြိုးကလေးတစ်စတော့ လိုချင်ပါသေးတယ်၊ အဲဒီတစ်ခုကို ပေးပါ၊ သာယာမှုတစ်ခုအတွက် သက် သက်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ နွယ်မှူး ကလေးပဲလိုချင်တာ၊ မောင့်ရင်သွေးကို နွယ်မှူး လွယ်ပါရစေ”

မြနွယ်မှူးက အရေးဆိုလာတော့ အလိုမပြည့်သည့်သူဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲလာခဲ့သည် ။

“မင်း ငါ့ကို သားတင်တဲ့ နွားတစ်ကောင်လို့ မှတ်နေသလားနွယ်မှူး၊ မင်းကို လက်မထပ်ခင် ကတည်းက ငါပြောပြီးသား၊ အချစ်ကို နည်းနည်းပဲပေးပါ၊ ဒါလောက်ရရင်ကျေနပ်ပါတယ်၊ ဘာညာ နဲ့ ဖွဲ့ယူလို့ ရသလား၊ မင်းကို ငါမချစ်ဘူး၊ ထိတွေ့ပတ်သက်မှုဆိုတာ အချစ်ရှိမှ ပျော်ဝင်လို့ ရတာ”

“ဒါဆို မောင့်ရင်ထဲကအချစ်တွေ သိပ်များ နေတာပဲ၊ မောင့်အချစ်က

နွယ်မှူးတစ်ယောက်က လွဲရင် အားလုံးအပေါ်မှာ တော့ပေါပေါလော လော ပေးနိုင်တယ်နော်”

“ပေးနိုင်တယ်၊ ဇနီးဆိုတာကပုံစံတစ်မျိုး၊ အပြင်မှာ ချစ်တဲ့ အပျော်ဆို တာကတစ်မျိုး၊ ငါကပျော်ချင်တာ၊ အဲဒီအပျော်ဟာ ချုပ်နှောင်မှုတစ်ခု အောက်က စိတ်ပျက်ညည်းငွေ့စရာမျိုး မဟုတ်ဘူး နွယ်မှူး၊ အိမ်ထောင် မပြုချင်သေးဘဲ ပြုလိုက်ရတဲ့ စိတ်ပျက်ခြင်းထဲမှာ မင်းပါသွားတာ စိတ် မကောင်းစရာပဲ နွယ်မှူး၊ မင်းဘာသာ နေတတ်အောင်နေဖို့ ပဲ ကြိုးစား ပါ”

မောင်မောင်လွန်းက တင်းမာစွာပြောပြသည်။ ။

နွယ်မှူးသည် မောင်မောင်လွန်းက ငြင်းဆန်နေမှန်းသိလျက်နှင့် လက်ထပ်ဖို့ ကို တစ်ဘက်သတ် ခေါင်းညိတ်ခဲ့မိတာ ဖြစ်၏။

လက်ထပ်ပြီးတော့လည်း သူမ ဘယ်လောက်ပဲ လိုက်လျောပါစေ၊ မောင်မောင်လွန်းဘက်က နွေးထွေးယုယမှုဆိုတာ ရှိမလာခဲ့ဘဲ ခုနော က်ပိုင်းမှာ အိမ်ရာထဲသို့ပင် ဝင်မအိပ်တော့သည့်အဖြစ်က ရင်နာဖွယ် ကောင်းလှသည်။ ။

“သား . . . မင်းကို မေမေတို့ က မျိုးဆက်များ ရဲ့ ပိုင်ရှင်ဆိုပြီး အား ထားခဲ့ကြတာ၊ ဒီလောက် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့ မျိုးရိုးဂုဏ်ဓနတွေ များ ပြားတဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ၊ ဒါတွေကို ဘယ်မျိုးဆက်က ဆက်ခံနိုင်မှာ လဲ ”

မိဘတွေကပါ တပူဆာဆာဖြစ်လာ၏။

သူကတော့ ဘယ်သူဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်ချင်။

လူတစ်ယောက် ရှင်သန်လာမှုဟာ နောင်မျိုးဆက်ချန်ခဲ့နိုင်ဖို့ အဓိက

လား၊ လူတစ်ယောက်လုံးကို မျိုးပွားပစ္စည်းကြီးလို
အရိပ်တကြည့်ကြည့်ဖြစ်နေတာကို မကျေနပ်။

မမနန်းထိပ်ကိုယ်တိုင် ကြည့်ပါဦး။

ကိုယ့်ဘဝတွေ အလှတွေ လှပမောက်လျှံနေပါလျက် တိုတောင်းလှ
သော ဘဝခဏလေးမှာ သာယာမှုကိုမရှာဘဲ မျိုးဆက်မဖြစ်ထွန်းနိုင်
တော့လို့ ဘဝကို အရှုံးပေးခဲ့ကြသတဲ့ ။

မောင်မောင်လွန်း ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲနေခဲ့၏။

ထိုမျိုးဆက်ကိစ္စများကြောင့် သူဌေးကတော်ကြီးခမျာ အိပ်ရာထဲ လဲ
ခဲ့တော့သည် ။

“ညည်းတို့ မောင် အပြင်မှာ ပွေ့ရှုပ်နေတာတွေ ငါမသိဘူး မှတ်လို့
လားဟင် ဒါတွေကို ငါလုံးဝ လက်မခံဘူးသိလား၊ ငါအသိအမှတ်ပြုတဲ့
မျိုးဆက်ကိုပဲ ငါအမွေတွေပေးမှာ ”

ဟု တဖွဖွပြောရင်း အိပ်ရာထဲလဲ၏။

မောင်မောင် ဂရုမစိုက်ခဲ့ပါ။

အခန်း (၃)

“တို့ နဲ့ ခဏလေးလိုက်ခဲ့ပါ။ နာရီဝက်မကျော်စေရဘူး၊ မင်းကို ပြန်ပို့မယ်”

“ငါးမိနစ်တောင်အချိန်မရဘူး ကိုကိုလေး၊ ကျွန်မ စားမေးပွဲ ရှိနေလို့ပါ”

တမာ့ကို သူ နှစ်ခေါက်တိတိ သွားခေါ်သည်။ ။ ဘယ်လိုမှ မရခဲ့ပါ။

“ဒါနဲ့ မင်းတို့ ပြောတော့ ငါ့ကိုသဘောကျနေတာဆို”

သူပြောတော့ သူငယ်ချင်းတွေ ခေါင်းကုတ်ကြ၏။

“သူ့မှာ ရည်းစားနဲ့ ကိုးကွ၊ မှန်းဆတယ်ဆိုတာ မှားချင်လည်း မှားမှာပေါ့”

“ဘာလဲ မင်းက သူ့ကိုကြိုက်နေလို့ လား”

“လိုချင်တာ”

“ဘာရယ်”

သူပြောတော့ အားလုံး အံ့သြကုန်ကြသည်။ ။

ချောမွေ့နေသည့်သူ့မျက်နှာမှာ တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် မကျေနပ်သော အရိပ်ငွေ့တွေ ပြည့်နှက်ကာ မျက်ခုံးထူထူနှစ်ဖက်က အနည်းငယ်တွန့်နေ၏။

အိမ်ကြီးဆီသို့ မျက်နှာမူထားသော်ငြား အထဲမှာ တမာရှိနေမှန်းသိပေမယ့် အရိပ်အယောင်လေးမှ မမြင်ကြရပါ။

“ငါသူ့ကို အမြဲမြင်နေခဲ့ရတာ မြင်တိုင်း သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုင်း ခိုးလိုးခုလုဖြစ်ဖြစ်သွားတာ ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး၊ မကျေနပ်တာက ဘာကြောင့်ဆိုတာ မပေါ်ခဲ့ဘူး၊ ဟိုတစ်ခါ သူ့ရည်စားကို သူဖက်ထားတုန်းကမှ ရင်ထဲမှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားခဲ့ရတာ”

“ဘာကိုလဲ”

“မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလက်တွေကိုမုန်းတာတော့ သေချာတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြစ်ပယ်ခံ လိုက်ရသလို တစ်ခါမှ မခံစားခဲ့ဘူးတဲ့ သိမ်ငယ်ခြင်းမျိုးပေါ့”

“ဘာဆိုလဲကွ၊ ဒါခံစားဖို့ မလိုပါဘူး၊ ကိုယ်က ရှင်သခင်၊ သူ့လိုမိန်းကလေးက ဒီပုံစံကျောလို့ မရပါဘူး”

မောင်မောင်လွန်းက ခေါင်းခါလိုက်၏။

“မင်းတို့ မသိဘူး၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ သိနေတာရှိနေတယ်ကွ၊ မင်းတို့ မသိသေးပါဘူး၊ ဒါဟာ တိုက်ပွဲပဲ၊ တမာခါးနဲ့ ငါကစစ်သူကြီးတွေပေါ့”

သူ ကြိမ်းဝါးခဲ့မိသည် ။

သို့သော် ပြဿနာတွေရှင်း နေရသည့်အဖြစ်ကိုတော့ သူမသိခဲ့ဘူးထင်ပါသည် ။

ထိုအချိန်များမှာ မမတို့ ဒေဝီတို့ နှင့် အမြဲလိုက်ပါနေခဲ့ရသော တမာခါးအတွက် မောင်မောင်လွန်း၏ ခြေရာများကို ရွံရှာစွာ မြင်တွေ့ခဲ့ရသော် . . . ။

